

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1673/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље Д.С. из К., чији је пуномоћник Н.М.Р., адвокат из С., против туженог Д. з. о. з., д.о.о. Б., чији је пуномоћник Д.Б., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 7213/13 од 04.03.2015. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 7213/13 од 04.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 1069/12 од 12.07.2013. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се поништи, као незаконито, решење директора туженог од 21.12.2009. године, којим јој је отказан уговор о раду, те да се обавезе тужени да је врати на рад. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка од 206.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 7213/13 од 04.03.2015. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, па је поништено решење директора туженог од 21.12.2009. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду и обавезан тужени да је врати на рад. Ставом другим изреке, преиначено је и решење о трошковима поступка, садржано у ставу другом изреке, тако што је одбијен захтев туженог да се обавезе тужиља да му накнади

трошкове поступка од 206.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка од 148.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код туженог на неодређено време и обављала послове чишћења просторија, до доношења побијаног решења од 21.12.2009. године, којим јој је отказан уговор о раду, применом члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду (“Сл.гласник РС” бр.24/05, 61/05 и 54/09), јер је њено понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Решењем туженог стављено јој је на терет да не поштује радну дисциплину и радно време, не обавештава послодавца о својој спречености за рад у законом предвиђеном року. У образложењу решења се наводи да 30.11.2009. године није била на радном месту, нити је о својој спречености за рад обавестила послодавца, те да се ни 05.12.2009. године није појавила на радном месту, а да јој ово није први пут да крши радну дисциплину и да не поштује радно време, због чега је више пута упозоравана и кажњавана. Доношењу решења претходило је упозорење од 23.11.2009. године, које је тужиљи уручено 27.11.2009. године, којим ју је тужени упозорио да је учинила повреду радне обавезе, на тај начин што 20.11.2009. године није била на радном месту и што од 13.11.2009. године није долазила на посао, због чега јој се може отказати уговор о раду применом члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, без поновног упозорења о разлозима за отказ.

Исптујући законитост побијаног решења, другостепени суд је отворио расправу у смислу члана 383. став 3. ЗПП, па је утврдио да тужиља 30.11.2009. године заиста није била на послу, али је о својој спречености за рад обавестила свог непосредног руководиоца, док 05.12.2009. године није дошла на рад, нити је свој изостанак оправдала. Одредбом члана 3. тачка 2. Правилника туженог, о радној дисциплини и понашању запослених, од 11.02.2008. године, одређено је да се повредом радне дисциплине и правила понашања сматра неоправдан изостанак са рада 3 дана узастопно или 5 радних дана са прекидима у току месеца.

Код овако утврђеног чињеничног стања Врховни касациони суд налази да је правноснажном одлуком правилно примењено материјално право када је тужбени захтев усвојен и решење туженог поништено као незаконито, с обзиром да је утврђено да није настао основ за отказ уговора о раду у смислу чл.179. тачка 2. и 3. Закона о раду (“Сл.гласник РС” бр.24/05, 61/05 и 54/09), пошто је утврђено да је тужиља неоправдано изостала са посла у дане 30.11. и 05.12.2009. године, чиме није наступио услов из члана 3. тачка 2. наведеног Правилника туженог.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује да тужиљи није отказан уговор о раду само због неоправданог изостанка с посла, већ због континуираног непоштовања радне дисциплине, с обзиром да такве повреде тужиљи нису стављене на терет побијаним решењем. Наиме, уопштено навођење у изреци решења да ово није први пут да тужиља крши радну дисциплину и да не поштује радно време, не може се сматрати разлосима за отказ, без конкретизације ових радњи у погледу времена, места и начина извршења истих, било у изреци, било у образложењу решења. При том истицање у ревизији да је тужиља учинила и повреду из члана 103. Закона о раду (недостављање потврде о очекиваном времену привремене спречености за рад), не утиче на другачију одлуку у овој правној ствари, с обзиром да тужени у својој одлуци ово није тужиљи ставио на терет као разлог за отказ, па се то не може истицати ни накнадно – у судском поступку за заштиту права из радног односа, ради поништаја решења о престанку радног односа по овом основу.

Имајући у виду да је правноснажном пресудом утврђено да је тужиља изостала са рада само два радна дана и то не узастопно и не у истом месецу, Врховни касациони суд налази да другостепени суд основано закључује да није наступио услов из члана 3. тачка 2. Правилника туженог о радној дисциплини и понашању запослених, чиме није наступио ни основ за престанак радног односа. Непостојање основа за отказ уговора о раду, решење туженог чине незаконитим, па је као такво правилно и поништено, а тужени обавезан да тужиљу врати на рад.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из тог разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, Врховни касациони суд је, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**